

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **GRADIOR, spol. s r. o.**, se sídlem Křížíkova 2989/68a, Brno, zastoupené Mgr. Liborem Valentou, advokátem, se sídlem Křížová 18, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 12. 2012, č. j. ÚOHS-R184/2012/VZ-24173/2012/310/RBu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2014, č. j. 31 Af 10/2013 – 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Písemnou výzvou ze dne 7. 12. 2011 vyzvala Obec Zdounky jako zadavatel zjednodušené podlimitní veřejné zakázky „Vybavení interiérů objektu Domu kultury ve Zdoukách“ pět dodavatelů k podání nabídek; text výzvy současně zveřejnila na svém profilu a na úřední desce. V řádném termínu byly zadavateli doručeny dvě nabídky – nabídka žalobkyně a nabídka společnosti VESNA INTERIORS, s. r. o. Zadavatel dne 5. 1. 2012 vyloučil žalobkyni z další účasti v zadávacím řízení s odůvodněním, že její nabídka nesplnila jeho požadavky stanovené v zadávací dokumentaci. Proti tomu vznesla žalobkyně námitky, jimž zadavatel rozhodnutím ze dne 25. 1. 2012 nevyhověl. V reakci na to žalobkyně navrhla žalovanému zahájit řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle § 113 a násl. zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). V tomto návrhu mimo jiné namítala, že požadavky zadavatele splnila, avšak ten zřejmě mylně usoudil,

že mu nabídla kratší než jím požadovanou záruční dobu na předmět plnění. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2012, č. j. ÚOHS-S84/2012/VZ-4691/2012/510/OKo, návrh žalobkyně podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách zamítl. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 21. 12. 2012, č. j. ÚOHS-R184/2012/VZ-24173/2012/310/RBu (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 10. 12. 2014, č. j. 31 Af 10/2013 – 57 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Za podstatu věci považoval to, zda měl zadavatel postupovat v souladu s § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, tedy využít institutu vysvětlení nabídky. Dle krajského soudu poskytuje citované ustanovení hodnotící komisi pouze možnost o písemné vysvětlení nabídky požádat. Je tedy na jejím uvážení, zda se rozhodne ve vztahu ke konkrétní nabídce takto postupovat. Hodnotící komise rovněž není povinna ani oprávněna přihlížet k jakýmkoli opravám a doplněním nabídek podaným uchazečem z jeho vlastní iniciativy až po uplynutí lhůty pro podání nabídek. Institutem vysvětlení nejasností nabídky podle § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách lze zhojit pouze zřejmé omyly v nabídkách uchazečů, například formální chyby, zřejmé nejasnosti a překlepy; nelze jím však nabídku doplňovat.

[3] Podle krajského soudu v nyní posuzované věci jednoznačně došlo k situaci, že nabídka žalobkyně nesplnila podmínky uvedené v zadávací dokumentaci, neboť z ní nebylo zřejmé, že žalobkyně poskytne na celý předmět plnění veřejné zakázky minimální záruční dobu v délce 36 měsíců. Žalobkyně totiž nedoložila a ani neuvedla, jak dlouhá bude záruční doba u té části zakázky, kde bude záruka poskytnuta podle záručních listů. K tomu krajský soud dodal, že v době zadání veřejné zakázky bylo v obchodních vztazích obecnou notorií, že záruční doba běžného spotřebního zboží činila standardně 24 měsíců, tedy v případě, že by byla záruční doba poskytnuta podle záručních listů, pravděpodobně by nebyla splněna jedna ze zadávacích podmínek zadavatele. Jednání žalobkyně nadto hraničilo s manipulací s parametrem dílčího hodnotícího kritéria, jelikož obchodní podmínky zadavatele byly vypracovány ve formě smlouvy, kam uchazeči jen doplnili údaje nezbytné pro vznik návrhu smlouvy. Jakékoli dopisování dodatků či dalších podmínek plnění se nepředpokládalo a hodnocení žalobkyní navržených podmínek by pak mohlo být na újmu transparentnosti veřejné zakázky.

[4] Krajský soud konstatoval, že v nyní posuzované věci nejsou splněny podmínky, které pro postup hodnotící komise vymezil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62 Af 50/2010 – 104. Zadavatel měl najisto postavené, že žalobkyně uvedla u části plnění záruční dobu zcela nepřezkoumatelně. V žádném případě se nejednalo o nejasnost, která na první pohled vyvolává dojem chyby, neboť žalobkyně zcela záměrně rozšířila původní návrh smlouvy, ve kterém se od uchazečů očekávalo jen doplnění číselného údaje. Tento postup nelze přičítat k tíži zadavatele ani druhého uchazeče o veřejnou zakázku, kterého by se užití institutu vysvětlení nabídky bezpochyby dotklo na jeho právech. Nemohlo se jednat o nejasnost již na první pohled zřejmou, lehce popsitelnou a vysvětlitelnou, neboť sama žalobkyně výslovně odkázala na užití záručních listů. Pokud by svá tvrzení chtěla prokazovat, musela by tak učinit doplněním důkazních prostředků (záručních listů), a to až po uplynutí lhůty pro podání nabídek. Tento postup by byl změnou návrhu smlouvy obsažené v nabídce vybraného uchazeče, což je v rozporu s § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách.

[5] Krajský soud shrnul, že charakter pochybení, kterého se dopustila žalobkyně, vylučuje použití § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, neboť pokud by zadavatel postupoval způsobem, jakého se žalobkyně domáhá, šlo by o jednání zadavatele o podané nabídce, která nebyla v souladu se zadávacími podmínkami, a takové jednání by umožňovalo doplňování nabídky v podstatných aspektech smlouvy. Zadavatel by tím nedodržel také zásadu

pokračování

transparentnosti, jelikož by v žádosti o vysvětlení nabídky požadoval od uchazečů předložení dalších doplňujících informací a dokladů, což dle krajského soudu nelze považovat za vysvětlení nabídky, nýbrž za její doplnění. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce údajné netransparentnosti zadávacího řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní namítla, že ačkoli podala nejvýhodnější nabídku, došlo ze strany zadavatele k jejímu zcela účelovému, tendenčnímu a netransparentnímu vyloučení ze zadávacího řízení. Stěžovatelka byla připravena dodržet zadavatelem požadovanou minimální záruční dobu v délce 36 měsíců na každou jednotlivou položku, avšak u položek, kde si nebyla zcela jistá, zda bude schopna poskytnout nadstandardní záruční dobu v délce trvání 52 měsíců, uvedla, že záruční doba bude poskytnuta dle dohody s výrobcem. Tím ale měla na mysli pouze to, že na převážnou část předmětu veřejné zakázky poskytne záruční dobu 52 měsíců a u zbytku plnění 36 měsíců, nicméně tato záruční doba může být ve prospěch zadavatele prodloužena podle dohody stěžovatelky s výrobcem příslušných dílů. Pokud by zadavatel postupoval striktně formálně, neměl její nabídku ze zadávacího řízení vyloučit, ale dle ustanovení 19.5.1 zadávací dokumentace měl dílčímu hodnoticímu kritériu „Délka záruční lhůty v měsících“ přiřadit hodnotu 0,01. Stěžovatelka se v minulosti účastnila s podobně koncipovanými nabídkami vícero veřejných zakázek, ani jednou však nedošlo k takovému nepochopení jako v nyní posuzovaném případě. Pokud snad k takovému nepochopení došlo, snažili se zadavatelé vyžadovat objasnění nabídky ve smyslu § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatelka uvedla, že její nabídka byla bezkonkurenčně nejvýhodnější a její vyloučení ze zadávacího řízení tak bylo netransparentní a v rozporu se zadávací dokumentací, patrně motivované „postranními úmysly“ ze strany zadavatele.

[7] Stěžovatelka nesouhlasila s názorem žalovaného, že užitím institutu písemného vysvětlení nabídky by došlo ke změně smlouvy po lhůtě pro podání nabídek. Hodnotící komise měla kvůli svému subjektivnímu vnímání nabídky tento institut využít, čímž by mohla získat prokazatelně nejvýhodnější nabídku ze všech uchazečů. Napadený rozsudek pak do výkladu § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách vnesl ještě více pochybností. Stěžovatelka se neztotožnila s názorem krajského soudu, že nedostatečným popisem aspektu nabízeného plnění jsou například překlepy v nabídce. Měla naopak za to, že jím je právě ta situace, kdy si hodnotící komise nemůže být jista, jakým způsobem má být interpretována vůle uchazeče poskytnout plnění o určitých parametrech, resp. kdy tato vůle může být interpretována více způsoby. Stěžovatelka odmítla závěr krajského soudu, že jestliže záruční doba nebyla uvedena, je potřeba vycházet ze záruční doby běžného spotřebního zboží, tj. ze záruční doby v délce 24 měsíců. Právní vztah stěžovatelky s výrobcí jednotlivých dílů by se neřídil občanskoprávní úpravou, nýbrž obchodněprávní úpravou, která s žádnou automatickou záruční dobou nepočítá.

[8] Stěžovatelka s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62 Af 50/2010 – 104, namítla, že zadavatel neměl a ani nemohl mít najisto postaveno, zda její nabídka vyhovuje zadávacím podmínkám, a musel tedy postupovat podle § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatelka též odmítla názor krajského soudu, že by dodáním záručních listů po lhůtě pro podání nabídek došlo ke změně její nabídky. Záruční listy jednak nejsou rozhodné pro posouzení toho, zda měla stěžovatelka v úmyslu poskytnout záruční dobu na spornou část veřejné zakázky v délce minimálně 36 měsíců, jednak s touto argumentací přišel krajský soud až *ad hoc* v odůvodnění napadeného rozsudku, neboť zadavatel ji nikdy nezminil. Stěžovatelka se nadto domnívala, že její nabídka nebude shledána jako nekompletní, neboť byla

zadavatelem po lhůtě pro podání nabídek vyzvána k doplnění kvalifikace ohledně toho, zda se nenachází v insolvenční. Tímto postupem tedy zadavatel prolomil zákonem danou a krajským soudem konstatovanou nemožnost doplnění nabídky po lhůtě pro podání nabídek a z tohoto důvodu by nemělo být nahlíženo ani na dodatečné doplnění záručních listů jako na důvod pro vyloučení stěžovatelky z účasti na veřejné zakázce.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka ve většině textu kasační stížnosti téměř doslova opakuje argumenty, které již uvedla ve správním řízení a v žalobě; k této části kasační stížnosti žalovaný odkázal na svá předchozí rozhodnutí vydaná v této věci a na napadený rozsudek. Žalovaný konstatoval, že stěžovatelka argumentaci článkem 19.5.1 zadávací dokumentace poprvé uvedla až v kasační stížnosti, takže by k ní neměl Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlížet. K výkladu § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách žalovaný uvedl, že účelem citovaného ustanovení je zhojit zřejmý omyl v nabídce uchazeče. Výklad stěžovatelky, že by tímto postupem bylo možné zhojit jakýkoli omyl v nabídkách uchazečů, jde zcela proti účelu zákona. Pokud stěžovatelka ve své nabídce uvedla, že záruční doba bude doložena záručními listy, pak to dle žalovaného nelze vykládat tak, že stěžovatelka vždy poskytne zadavatelem požadovanou záruční dobu v délce 36 měsíců, neboť je běžné, že záruční doba může být mezi podnikateli sjednána jakkoli. Žalovaný považoval odůvodnění napadeného rozsudku za logické a bez protichůdných závěrů. Stěžovatelka dle názoru žalovaného nerozlišuje mezi jednotlivými fázemi zadávacího řízení, konkrétně mezi fází posouzení kvalifikace a fází hodnocení nabídek. Případná změna záručních dob po uplynutí lhůty pro podání nabídek by jednak představovala nepřipustnou změnu smlouvy, která by mohla ovlivnit hodnocení nabídek, a jednak by zadavatel v takovém případě neuzavřel v rozporu s § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách smlouvu souladnou s návrhem smlouvy obsažené v nabídce.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval v obecné rovině vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Dle Nejvyššího správního soudu je z napadeného rozsudku jednoznačně seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Napadený rozsudek je tedy bez jakýchkoliv pochybností přezkoumatelný, o čemž ostatně svědčí i to, že s jeho závěry stěžovatelka ve své kasační stížnosti bez obtíží polemizuje. Nejvyšší správní soud nezjistil ani to, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z žalobních námitek stěžovatelky.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud dále posuzoval námitky stěžovatelky podřaditelné pod kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle § 76 odst. 1 věty první a druhé zákona o veřejných zakázkách platí, že „[h]odnotící komise posoudí nabídky uchazečů z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách a z hlediska toho, zda uchazeč nepodal nepřijatelnou nabídku podle § 22 odst. 1 písm. d). Nabídky, které tyto požadavky nesplňují, musí být vyřazeny.“ Ustanovení § 76 odst. 3 věta první citovaného zákona stanoví, že „[h]odnotící komise může v případě nejasností požádat uchazeče o písemné vysvětlení nabídky.“

[14] Z předložených spisů vyplynuly pro nyní posuzovanou věc následující rozhodné skutečnosti. Obec Zdounky jako zadavatel veřejné zakázky „Vybavení interiérů objektu Domu kultury ve Zdoukách“, jejíž průběh byl stručně shrnut v odst. [1] tohoto rozsudku, stanovila v článku 19.2 zadávací dokumentace pro hodnocení nabídek dílčí kritéria: cena (váha 60 %), délka záruční lhůty v měsících (váha 15 %), lhůta plnění v kalendářních dnech (váha 15 %) a sankce za nedodržení lhůty plnění (váha 10 %). K dílčímu hodnoticímu kritériu „Délka záruční lhůty v měsících“ v ustanovení 19. 3 zadávací dokumentace uvedla: „Uvádí se délka záruky za jakost v celých měsících od předání a převzetí díla. Minimální požadovaná hodnota zadavatelem je 36 měsíců.“ V článku 6 zadávací dokumentace zadavatel stanovil, že obchodní podmínky ve smyslu § 44 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách vymezil ve formě a struktuře návrhu smlouvy, do něhož uchazeč o veřejnou zakázku doplní údaje nezbytné pro vznik návrhu smlouvy. Zadavatel uvedl, že nabídka uchazeče nesmí v žádné části obsahovat ustanovení, které by bylo v rozporu s obchodními podmínkami, a že v případě nejasností v obsahu obchodních podmínek má uchazeč možnost vyjasnit si je ještě v průběhu lhůty pro podání nabídek způsobem dle § 49 zákona o veřejných zakázkách. V preambuli obchodních podmínek zadavatel konstatoval: „Uchazeči do těchto podmínek pouze doplní údaje nezbytné pro vznik návrhu smlouvy (zejména vlastní identifikační údaje, cenu a případné další údaje, jejichž doplnění text obchodních podmínek předpokládá) a následně takto doplněné obchodní podmínky předloží jako svůj návrh smlouvy na veřejnou zakázku.“ V čl. 8 bod 1 obchodních podmínek (návrhu smlouvy o dílo) pak uchazeči měli doplnit údaj do věty ve znění: „Na předmět plnění poskytuje zhotovitel záruční dobu **měsíců**, která počíná běžet dnem podpisu protokolu o předání a převzetí hotového díla.“ Nabídka stěžovatelky byla zadavatelem vyřazena proto, že stěžovatelka do citované části obchodních podmínek doplnila kromě číslice 52 (tj. měsíců) také dovětek „... vyjma dílů, u kterých výrobce uvádí jinak (bude doloženo záručními listy).“

[15] Stěžovatelka učinila podstatou své kasační stížnosti nesouhlas se svým vyloučením ze zadávacího řízení, které považovala za účelové, netransparentní, nezákonné, nevhodné a nepřijatelné formální. K tomu je možné v obecné rovině uvést, že zadávací řízení představuje vysoce formalizovaný postup, jehož nedodržení může vést k negativním důsledkům pro konkrétního uchazeče, projevujícím se např. i v zamezení získání veřejné zakázky a možnosti jejího plnění. Podle § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že při nesplnění požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách musí být uchazeč vyřazen (tj. bez ohledu na to, v jakém pořadí by se jeho nabídka při hodnocení nabídek umístila). Argumentace stěžovatelky stran ekonomické výhodnosti její nabídky a s tím souvisejícího údajného nevhodného postupu zadavatele je tudíž pro posouzení věci irelevantní. Ze shora shrnutých podstatných částí předložených spisů je jednoznačně patrné, že jedním z požadavků zadavatele bylo poskytnutí záruční doby na předmět plnění v délce minimálně 36 měsíců. Pokud stěžovatelka v závazném návrhu smlouvy uvedla, že poskytne minimální záruční dobu v délce 52 měsíců, avšak zároveň k tomu připojila výhradu, že na některé díly se tato minimální záruční doba neuplatní, nelze dle Nejvyššího správního soudu z takto formulované výhrady ani z ničeho jiného dovodit, že na tyto díly stěžovatelka zamýšlela poskytnout záruční dobu v délce minimálně 36 měsíců. Z dovětky stěžovatelky je naopak patrné, že stěžovatelka učinila délku záruční doby u těchto dílů zčásti závislou na vůli třetích osob (výrobce dílů), které se veřejné zakázky přímo

neúčastnily, a nic nenasvědčuje tomu, že by o požadavku zadavatele na poskytnutí záruční doby o délce minimálně 36 měsíců věděly.

[16] Pokud stěžovatelka namítla, že její výše popsaný dovětek představoval pouhou nejasnost, kterou byl zadavatel povinen odstranit postupem dle § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, pak lze souhlasit, že je možné vyjít ze závěrů rozsudku ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62 Af 50/2010 - 104, publ. pod č. 2608/2012 Sb. NSS, v němž se Krajský soud v Brně podmínkami postupu podle citovaného ustanovení podrobně zabýval. Dle citovaného rozsudku je především nutné vycházet z premisy, že návrh smlouvy nesmí být zásadně měněn. Zadavatel má povinnost nechat si vysvětlit nabídku, obsahuje-li návrh smlouvy tvořící součást nabídky nejasnost spočívající v tom, že je v něm uvedena číselná hodnota, která neodpovídá číselným hodnotám vyjadřujícím tentýž údaj v rámci zbylého obsahu nabídky, jde-li o nejasnost, která ve svém důsledku způsobuje, že ani zadavatel si není jistý, v jaké fázi zadávacího řízení se má tato nejasnost projevit, a jde-li zároveň o nejasnost, která už na první pohled vyvolává dojem, že uchazeč se v části své nabídky dopustil chyby, tedy o nejasnost již na první pohled zřejmou, lehce popsateľnou a zároveň vysoce pravděpodobně lehce vysvětlitelnou. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelkou formulovaný dovětek doplněný do návrhu smlouvy nelze posoudit jako nejasnost ve smyslu § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, neboť se nejednalo o písářskou chybu, překlep, omyl, snadno vysvětlitelné gramatické nebo stylistické pochybení či jiné srovnatelné pochybení, ale o záměrný projev vůle stěžovatelky poskytnout záruční dobu v délce 52 pouze na část předmětu plnění veřejné zakázky, zatímco u zbytku plnění bude délka minimální záruční doby upřesněna v budoucnosti. Tím stěžovatelka záměrně odepřela jednoznačné vyjádření k zadavatelem požadovanému rozsahu odpovědnosti za vady.

[17] Lze tedy souhlasit se žalovaným a krajským soudem, že zadavatel postupoval správně, pokud nabídku stěžovatelky ze zadávacího řízení vyřadil, aniž by ji vyzval k vysvětlení nabídky podle § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatelka se mýlí, pokud tvrdí, že pod nejasnost ve smyslu citovaného ustanovení lze vztáhnout i situaci, kdy může být vůle uchazeče interpretována více způsoby. Takový výklad by vedl k tomu, že by ze strany uchazečů mohlo docházet po uplynutí lhůty pro podání nabídek k uplatnění výkladu, který by pro ně byl v dané situaci výhodnější. Uchazeč by tak mohl reagovat na aktuální stav zadávacího řízení a zcela dle své libosti „objasnit“ neurčitě uvedené údaje v jeho nabídce, čímž by mu oproti jiným uchazečům vznikla neoprávněná ekonomická výhoda a došlo by k narušení soutěže. Dovětek stěžovatelky navíc nelze chápat jako neurčitý projev vůle, ale jednoznačný úmysl doplnit chybějící údaje v budoucnosti, tedy po uplynutí lhůty pro podání nabídek. Doložením záručních listů by tedy nemohlo dojít k pouhému vysvětlení obsahu nabídky, ale k faktické změně (doplnění) nabídky (k tomu srov. rozsudek ze dne 30. 5. 2013, č. j. 2 Afs 32/2012 – 33, v němž Nejvyšší správní soud považoval za vysvětlení obsahu nabídky např. odkaz na její relevantní část či data v ní uvedená, naopak za doplnění nabídky považoval předložení dodatku k původnímu dokumentu či dokumentu zcela nového).

[18] Stěžovatelka navíc svou výhradou uplatněnou v návrhu smlouvy vnesla nejistotu nejen ve vztahu ke splnění obchodních podmínek zadavatele, ale i ve vztahu k hodnotícím kritériím. V případě nevyločení stěžovatelky ze zadávacího řízení by jí tak hypoteticky nic nebránilo v tom, aby předložením záručních listů s délkou poskytované záruční doby určenou zcela dle své libovůle (resp. v součinnosti s výrobcí dílů) měnila po uplynutí lhůty pro podání nabídek nejen svůj návrh smlouvy, ale rovněž i údaj, který byl hodnotícím kritériem pro výběr nabídek. Právě takový postup, nikoli stěžovatelkou napadený postup zadavatele, by porušil zásady transparentnosti a rovného zacházení, tedy základní zásady pro zadávání veřejných zakázek (§ 6 zákona o veřejných zakázkách).

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani zbývajícím kasačním námitkám stěžovatelky. Námitku, že zadavatel neměl její nabídku vyřadit, ale namísto toho měl podle ustanovení 19.5.1 zadávací dokumentace pouze přiřadit dílčímu hodnotícímu kritériu „Délka záruční lhůty v měsících“ hodnotu 0,01, stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, a proto se jí krajský soud ani Nejvyšší správní soud (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) nemohly zabývat. Nejvyšší správní soud k této námitce přesto ve stručnosti dodává, že nabídka stěžovatelky byla vyřazena pro nesplnění zadávacích podmínek zadavatele a k hodnocení její ekonomické výhodnosti tak vůbec nedošlo. K zásahu do práv stěžovatelky a k tvrzenému prolomení zákonem dané nemožnosti doplnění nabídky po uplynutí lhůty pro podání nabídek nemohlo dojít ani tím, že zadavatel stěžovatelku vyzval postupem dle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách k objasnění dokladů prokazujících její kvalifikaci ve vztahu k základnímu kvalifikačnímu předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Tento postup je svou povahou zcela odlišný od hodnocení obsahu nabídky uchazeče, neboť slouží k prokázání kvalifikace dodavatele k plnění veřejné zakázky a neposuzuje se při něm soulad jeho nabídky s požadavky zadavatele na předmět plnění veřejné zakázky. Užitím tohoto postupu tedy nemůže dojít k doplnění obsahu nabídky. Zadavatel nadto tímto postupem v podstatě umožnil stěžovatelce prokázat její kvalifikaci k plnění veřejné zakázky, čímž jednal v její prospěch, a nemohl tím zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu